Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Ρ. ΖΕΡΜΑΙΝ

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣΣΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΛΕΩΝ, 40 ἐτῶν. ΓΑΣΤΩΝ, 30 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα κομψὰ ἐπιπλωμένο γραφεῖο. Ὁ Λεὼν καὶ ὁ Γαστὼν κάθονται καὶ συνομιλοῦν).

ΛΕΩΝ. — Δὲν ξέρεις πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος, Γαστών, ποὺ σὲ βλέπω ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό..

ΓΑΣΤΩΝ. — Κι' ἐγώ, φίλε μου. Προπάντων γιατὶ σὲ βλέπω εὐτυχισμένο, μὲ καλὴ ἐργασία καὶ παντρεμένο.

ΛΕΩΝ. — Ὤ, ναί... Εἶμαι εὐτυχισμένος. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε τόσο καλή!

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἀλήθεια; Ἤθελα πολὺ νὰ τὴ γνωρίσω...

ΛΕΩΝ. — Εὐχαρίστως... Ἀρκεῖ νἄρθῃς μιὰ μέρα πιὸ νωρίς. Τέτοια ὥρα συνήθως λείπει ἔξω, μὲ τὰ παιδιά...

ΓΑΣΤΩΝ, ***(κυττάζοντας πάνω στὸ τραπέζι τοῦ φίλου του).*** — Μπᾶ!... Τί βιβλίο εἶνε αὐτό, ἐπάνω στὸ γραφεῖο σου; ***(Παίρνει τὸ βιβλίο καὶ διαβάζει τὸν τίτλο : «Ἡ μαντεία καὶ ὁ πνευματισμός»).*** Διαβάζεις τέτοια σχολαστικὰ βιβλία ἐσύ, Λεών;

ΛΕΩΝ. — Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ δὲν τὰ βρίσκουμε καθόλου σχολαστικά.

ΓΑΣΤΩΝ. — Κι' ὅμως ἐσὺ δὲν ἐπίστευες πρὶν σὲ τέτοια πράγματα.

ΛΕΩΝ. — Ναί. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πῆγα σὲ μιὰ χαρτομάντισσα, πιστεύω. Πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν κάποιες μυστηριώδεις καὶ ἄγνωστες δυνάμεις γύρω μας.

ΓΑΣΤΩΝ. — Μᾶς σοβαρῶς; Τάσο λοιπὸν σὲ κατέπληξε ἐκείνη ἡ χαρτομάντισσα;

ΛΕΩΝ. — Ναί. Ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἐγὼ τώρα θὰ ἤμουν στὸν ἄλλον κόσμο...

ΓΑΣΤΩΝ. — Ὄχι δά!... Καὶ δὲν μοῦ λὲς πῶς σ' ἔσωσε ἡ περίφημη αὐτὴ Πυθία σου; Μὲ μάγια; Μὲ φυλαχτά; Σοῦ ἔδωσε κανένα θαυματουργὸ φίλτρο νὰ πιῇς;

ΛΕΩΝ. — Ἂν θέλεις, θὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλη τὴν ἱστορία.

ΓΑΣΤΩΝ. — Εἶμαι περίεργος νὰ τὴν ἀκούσω.

ΛΕΩΝ. — Κάποιος φίλος μου μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ χαρτομάντισσα αὐτὴ μὲ θαυμασμό. Ἡ μαντική της δύναμι ἦταν κατσπληκτική. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἦταν νέα;

ΛΕΩΝ. — Πολὺ νέα. Ἦταν μιὰ γυναῖκα μελαχροινή, λεπτή, μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ μὲ μάτια γεμᾶτα παράξενες λάμψεις. Μόλις ἄρχισε νὰ μοῦ ρίχνη τὰ χαρτιά, ἔμεινα ἔκθαμβος. Μοῦ ἔλεγε πράγματα καταπληκτικά. Μοῦ περιέγραψε τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα τότε. Μοῦ εἶπε ὅτι ὑπέφερα πολὺ ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀτιστίας της, ὅπως ἦταν κι' ἡ ἀλήθεια.

ΓΑΣΤΩΝ. — Συμπτώσεις.

ΛΕΩΝ. — Μοῦ εἶπε ἀκόμα νὰ προσέχω κάποιο φίλο μου, μονόφθαλμο. Καὶ πραγματικά, εἶχα ἕνα φίλο ποὺχε χάσει τὸ ἕνα του μάτι στὸν πόλεμο καὶ ποὺ δὲν μοῦ ἦταν καθόλου εἰλικρινής. Μοῦ εἶπε ἐπίσης ὅτι δὲν θὰ πάρω τὴν ξανθὴ ποὺ ἀγαποῦσα τότε, ἀλλὰ μιὰ μελαχροινή. Κι' ἔτσι ἔγινε.

ΓΑΣΤΩΝ. — Συμπτώσεις....

ΛΕΩΝ. — Τέλος μοῦ εἶπε: «Ἔχετε στὸ νοῦ σας κάποιο ταξεῖδι. Καὶ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ πράκειται νὰ τὸ κάνετε αὔριο, σιδηροδρομικῶς». Πραγματικά, φίλε μου. Τὴν ἄλλη μέρα ἐπρόκειτο νὰ φύγω μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ἰταλία. Μὰ ἡ χαρτομάντισσα μ' ἐμπόδισε. «Προσέξτε, κύριε, μὴ φύγετε μὲ τὸ τραῖνο, μοῦ εἶπε. Ἂν φύγετε μὲ τὸ τραῖνο, αὔριο τέτοια ὥρα δὲν θὰ ὑπάρχετε στὴ ζωή!...».

ΓΑΣΤΩΝ. — Καὶ δὲν ἔφυγες μὲ τὸ τραῖνο;

ΛΕΩΝ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Ἤμουν τόσο ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἀπὸ τὰ μάτια της, ἀπὸ μιὰ παράξενη ἀκτινοβολία ποὺ ἀνέβινε ὅλη της ἡ ὕπαρξις, ὥστε ἀποφάσισα ν' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή της, καὶ νὰ μὴ φύγω μὲ τὸ τραῖνο, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀτμόπλοιο. Κι' ἔτσι ἔσωσα τὴ ζωή μου...

ΓΑΣΤΩΝ. — Δηλαδή;

ΛΕΩΝ. — Τὸ τραῖνο, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ φύγω, συγκρούσθηκε μ' ἕνα ἄλλο, καὶ... καταλαβαίνεις τί ἔγινε. Οἱ περισσότεροι ἐπιβάτες πληγώθηκαν βαρειὰ ἢ σκοτώθηκαν! Προπάντων τὰ βαγόνια τῆς πρώτης θέσεως ἔπαθαν πανωλεθρία. Συντρίφτηκαν κυριολεκτικῶς. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ μεταβλήθηκαν σ' ἄμορφες μᾶζες καὶ οἱ ἐπιβάτες. Κι' ἐγὼ εἶχα πάρει εἰσιτήριο πρώτης θέσεως. Λοιπόν, μ' ἔσωσε ἡ χαρτομάντισσα, ἢ ὄχι;

ΓΑΣΤΩΝ. — Πιθανῶς... Δὲν ξέρω... Ἴσως νὰ ὑπάρχουν πραγματικῶς μυστηριώδεις δυνάμεις γύρω μας ποὺ δὲν τὶς βλέπουμε... Ἔχει τόσα μυστήρια ἡ ζωή!... Μὰ... σὲ παρακαλῶ... θυμᾶσαι ποῦ ἔμενε αὐτὴ ἡ μάντισσα; Ἤθελα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

ΛΕΩΝ. — Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὴν ἰδῆς. Εἶνε ἡ γυναῖκα μου

ΓΑΣΤΩΝ. — Ἡ γυναῖκα σου;

ΛΕΩΝ. — Ναί. Σοῦ εἶπα ὅτι ἦταν ἀρκετὰ γοητευτική. Κι' ἐπειδὴ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή μου, τῆς τὴν πρόσφερα, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη...

ΛΕΩΝ.—Μόλις ἄρχισε νὰ μοῦ ρίχνη τὰ χαρτιά, ἔμεινα ἔκθαμβος...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους 715 πρωτοφανὴς κακοκαιρία ἐπεκράτησε στὴ Γαλλία. Ἐπὶ ἡμέρες ὁλόκληρες τὸ νερὸ ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ κεραυνοὶ ἔπεφταν ἀλλεπάλληλοι.

Ἔτσι, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε ἐπάνω στὸ μοναστῆρι Νερμουτιέ, κοντὰ στὸ Τούρ, κι' ἐπροκάλεσε τὰ ἑξῆς περίεργα ἐπακόλουθα. Ἐν πρώτοις συνέτριψε τὰ κεραμίδια τῆς στέγης, ἔκαψε ὅλες σχεδὸν τὶς πόρτες τῆς μονῆς, ἀνέλυσε δυὸ καμπάνες καὶ ἔριξε μιὰ τρίτη σὲ ἀπόστασι 200 βημάτων ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιό της. Κατάτιν κατέβηκε στὰ ὑπόγεια τοῦ μοναστηριοῦ, τρύτησε πολλὰ βαρέλια μὲ κρασὶ καὶ ἀπὸ κεῖ γύρισε στὴν κουζίνα, ὅπου γειμάτιζαν ἐκείνη τὴν ὥρα 150 περίπου καλόγεροι, τῶν ὁποίων ἔλυωσε τὰ μετάλλινα πιάτα, χωρὶς ὅμως νὰ πειράξῃ καθόλου τοὺς ἴδιους. Στὸ τέλος, πέρασε ἀπὸ τὸ κοτέτσι καὶ τοὺς σταύλους καὶ θανάτωσε ὅλες τὶς κόττες καὶ εἰκοσιδυὸ ἄλογα!...

Τὸν ἴδιο χειμῶνα ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς στὸ ναὸ τῶν Καπουτσίνων τῆς Λίλλης κι' ἔσβυσε ὅλα τὰ καντήλια, ἀφίνοντας στὸ σκοτάδι τοὺς μοναχούς, οἱ ὁποῖοι ρίχτηκαν γονατιστοὶ ἀπ' τὸν τρόμο τους. Ὅταν ὅμως ἄνοιξαν σὲ λίγο τὰ μάτια τους καὶ κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, εἶδαν ὅτι τοὺς ἔλειπαν τὰ... γένεια, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχε... ξυρίσει ὁ κεραυνός, σὰν ἐπιδέξιος μπαρμπέρης, χωρὶς νὰ τοὺς κάνῃ κανένα ἄλλο ἀπολύτως κακό.

Τέλος, σὲ μιὰ πολίχνη τῆς Γαλλίας, τὴ Ροέμ, συνέβη τὸ ἑξῆς παράδοξο γεγονός: Ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε ἀπάνω σὲ μιὰ πυριτιδαποθήκη, ἔσπασε μιὰ δοκὸ τῆς στέγης, προχώρησε ἀνάμεσα σὲ ὀχτακόσια βαρέλια μπαρούτης καὶ διέρρηξε δύο ἀπ' αὐτά, χωρὶς ὅμως νὰ προκαλέσῃ καὶ τὴν ἀνάφλεξί τους!...

κοῦ κόλπου. Ἐκεῖ θὰ ἔμπαιναν σὲ μιὰ θαλαμηγὸ καὶ θὰ συνέχιζαν τὸ ταξεῖδι διὰ θαλάσσης. Ἀλλ' ἡ θαλασσοταραχὴ ἦταν τέτοια, ὥστε ὁ πλοίαρχος ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη νὰ ταξειδέψῃ μὲ τέτοιον καιρό. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ὄθων ἀναγκάστηκε νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιστροφή τους στὴ στεριά.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μικροῦ ταξειδιοῦ ἀπὸ τὴ θαλαμηγὸ στὴν παραλία, ἕνας ὑπασπιστής, ὁ Παπατσώρης, ἔπεσε στὴ θάλασσα, καὶ οἱ ἄλλοι εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τὸν σώσουν, γιατὶ ἡ φουστανέλλα του βράχηκε, ἐβάρυνε καὶ τὸν τραβοῦσε κάτω!

Ἡ βασιλικὴ συνοδεία κατέφυγε τέλος στὸ Μαρκόπουλο, ὅπου θὰ ἐτρογευμάτιζαν. Ἐστρώθηκε πρόχειρα τὸ τραπέζι καὶ ἐζήτησαν τὴ συνδρομὴ τοῦ ντόπιου καφετζῆ, ὁ ὁποῖος ἐπρόσφερε ὅλα του τὰ ποτήρια... ἕξη τὸν ἀριθμό. Οἱ ἄλλοι θὰ ἔπιναν μὲ... φλυτζάνια. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔπαιρναν θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, εἶδαν ἕξαφνα ἔκπληκτοι ἕνα χωροφύλακα νὰ προχωρῇ καὶ νὰ κάθεται στὸ τραπέζι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ αὐλικούς! Ἡ Βασίλισσα θυμωμένη ἐγύρισε στὸν γερμανομαθῆ ὑπασπιστὴ Δράκο καὶ τὸν ρώτησε γερμανιστί:

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ αὐθάδης;

Ὁ Δράκος σηκώθηκε ἀγανακτισμένος κι' ἐπλησίασε τὸν χωροφύλακα, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔβαλαν τὰ γέλια. Ὁ χωροφύλακας ἦταν ὁ... ὑπασπιστὴς Παπατσώρης, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εἶχε γίνει μούσκεμμα, ἀναγκάστηκε νὰ δανειστῇ καὶ νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦντας χωροφύλακας.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια συνέβαιναν στὶς βασιλικὲς ἐκδρομὲς ἐπὶ Ὄθωνος.

ΣΤΙΧΟΙ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Στοὺς ὄχτους γύρω ἐφάνταζαν σὰν ὄνειρα ἡ Δρυάδες
ποὺ ἀπὸ τὰ δάση ἐμίσεψαν στὴ λίμνη νὰ λουστοῦν,
κι' ἀπὸ τὰ δέντρα οἱ αὐγινοὶ γλυκοτραγουδιστάδες
μὲ τ' αὐγινὸ δροσόπαγο τὴν πλάσι χαιρετοῦν.
Ὁ ἥλιος μέσ' ἀπ' τὰ βουνὰ χρυσόθαμπος προβαίνει
καὶ στὰ ὁλογάλανα νερὰ ἁπλώνει ζωγραφιές,
στὰ ὁλόασπρά τους τὰ κορμιὰ κάποιο μυστήριο ὑφαίνει
καὶ λαχταρίζουν ἁπαλὰ στὶς αὐγινὲς δροσιές...
Πλῆθος ἀσῆμι ἀναλυτὸ μᾶς χύθηκε σὲ κεῖνες
καὶ πουρπουλιάζουν τὰ πουλιὰ στὸν ἀναγαλλιασμό τους
καὶ λαχταρίζουν ψέλνοντας στὶς ἄνθινές τους κλίνες
καὶ κάποιο κῦμα σκέπει τες καὶ σβύνει τ' ὄνειρό τους...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ